

Nummer 19	1. Oktober 1908.	57. Aargang

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Ældste Joseph F. Smith junior i Ogden Tabernakel den 10. Marts 1907.

Mine elskelige Brødre, Søstre og Venner! Størstedelen af eder, som ere forsamlede her i Dag, ere uden Tvivl Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og jeg antager, at de fleste af eder have et guddommeligt Vidnesbyrd angaaende Ægtheden af dette Værk — Jesu Evangelium —, hvilket vi have modtaget. Dog er det ikke specielt til eder, jeg har til Hensigt at rette mine Bemærkninger; men hvis I ville have Overbærenhed med mig, medens jeg taler til dem, som maaske ere svage i Troen, for derved at styrke dem, eller for at opmuntre dem, som ingen Tro have, da vil jeg føle mig rigeligt belønnet for mit Arbejde.

Det er ikke min Hensigt at at angribe nogen Mand for hans Religion, eftersom vi Sidste-Dages Hellige netop hævde, at enhver har fuld Ret til at nære en hvilken som helst religiøs Anskuelse og Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende; lad ham dyrke hvordan, hvor og hvad han vil, og vi ville beskytte ham i hans Rettighed. Men vi sympathisere ikke med den Metode, der anvendes af visse Mænd, som rejse igennem vore Byer og nedrakke Kirkens Autoriteter, forvende vore Lærdomme og ærekrænke vore Døde i den Hensigt at ødelægge de Helliges Tro og Tillid; derfor vil det være til Selvforsvar, at jeg denne Eftermiddag taler om den „omorganiserede" Kirke.

Først ville vi overveje, hvad Senator Burrows fra Michigan sagde i den Tale, som han holdt i de Forenede Staters Senat den 11. December. Efter at have meddelt, at Medlemsantallet i Kirken ved Profeten Joseph Smiths Martyrdød i 1844 var 50,000, fortsætter han:

„Joseph Smiths Død i 1844 bragte Modløshed og Forvirring i den hele Mormonkirke; dens Tilhængere spredtes i forskellige Retninger, og selve Organisationen truedes en Tid med fuldstændig Tilintetgørelse. Efter at have overstaaet Rystelsen fremstod imidlertid snart igen de spredte Skarer i forskellige Dele af Landet og forkyndte deres Lærdomme med fordoblet Iver; de begyndte atter at samles for paany at organisere de spredte Kræfter, hvilket endte med Dannelsen af den Kirke, der nu er kendt og anerkendt som den „omorganiserede" Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; den har sit Hovedkvarter i Lamoni, Iowa, og dens Præsident er Joseph Smith, en Søn af Profeten.

I denne Samlingsperiode fremstod en vis Brigham Young, som allerede i 1832 forenede sig med Kirken. Han var en Mand af ubøjelig Viljekraft og uovervindeligt Mod; frygtløs og uden Betænkeligheder benyttede han sig af Lejligheden til efter Profetens Død at sætte sig i Spidsen for omtrent 5,000 Mormoner og marcherede med dem over Ørken og Bjerge. Den 24. Juli 1847 nedsatte han sig med sine Tilhængere i Saltsødalen, der den Gang tilhørte Mexiko, og han nærede uden Tvivl det Haab, at den nye Lære om Flerkoneri, som netop var i Færd med at blive bekendt, kunde blive praktiseret der uden at møde nogen Hindring fra de Forenede Stater."

Dette er ikke Sandhed. Senatoren fra Michigan har her fremsat den „omorganiserede" Kirkes sande Stilling saa tydeligt og klart, som det er muligt for nogen Mand af denne Sekt selv at gøre det, og netop paa samme Maade, som dens Tilhængere selv have gjort det i de forløbne 47 Aar.

Grunden til, at han udtalte sig paa den Maade, kender han vel selv; men det fremgaar af hans Tale, at hans Kendskab til Forholdene støtter sig til Udtalelser fra Medlemmer af den „omorganiserede" Kirke, der staa i Opposition til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I en Pamflet, udgivet i 1864, findes følgende:

„Størstedelen af Kirken fulgte ikke Brigham Young, men i Lydighed til Aabenbaring angaaende Indsamlingen forbleve de omkring Zions Land for at oppebie Herrens Aabenbaring, og hvor der i Dag findes een Hellig fra Josephs Dage, som har forenet sig med Brigham Young, findes ti af disse gamle Medlemmer, som staa udenfor og glæde sig ved Guds Ords Administration under Profetens Søn, Joseph."

Dette er heller ikke Sandhed.

De Hellige fulgte Præsident Young.

Jeg har nu til Hensigt at bevise, at de Hellige fulgte Brigham Young og de Tolv Apostle efter Josephs Martyrdød og det netop i Følge guddommelig Aabenbaring; thi vi læse i Pagtens Bog, at de Tolv Apostle ere lige i Autoritet med det første Præsidentskab, og de have fuld Rettighed til at overtage Ledelsen af Kirkens Affærer og til at præsidere over Kirken i det Første Præsidentskabs Fraværelse, eller naar Døden borttager Præsidenten for Kirken.

Paa den Tid, da Profeten blev dræbt, fandtes i og omkring Staden Nauvoo ikke over 20,000 Sjæle. Denne Oplysning stammer fra de mest paalidelige Kilder. Og selv om dette ikke var alle Kirkens Medlemmer i de Forenede Stater, saa var det dog Størsteparten af dem, hvilket det følgende vil vise: I „Times and Seasons", 2. Aarg. Side 274 i „En Proklamation til de Hellige i Adspredelse", undertegnet af Præsidentskabet Joseph Smith, Sidney Rigdon og Hyrum Smith, og dateret 15. Januar 1841, læse vi følgende:

„Indbyggerantallet i vor Stad øges med enestaaende Hurtighed og tæller nu mere end 3,000 Sjæle. Alle gode Betingelser for Industri og Agerbrug tilbyde sig selv i Staden saavel som det omkringliggende Land i Hancock County. Vandet fra Mississippi kan anvendes til Fabrikdrift i en grænseløs Udstrækning. Idet vi ere blevne Redskaber i vor himmelske Faders Haand til at lægge Grundvolden for Zions Indsamling, ville vi sige: Lad dem, som paaskønne Evangeliets Velsignelser, som fatte Vigtigheden af at adlyde Himmelens Befaling, og som ere velsignede med denne Verdens Gods, først berede sig til den almindelige Indsamling; lad dem realisere deres Ejendele saa hurtig, som Omstændighederne tillade, uden at de derved lide for store Tab, og lad dem flytte ind i vor By og County for at opbygge og lede Fabrikker i Byen, købe Land og dyrke Jorden i dette County; det vil sikre os vore Arvelodder og aabne Vejen for de Fattiges Indsamling. Dette er i Overensstemmelse med Himmelens Orden, og det er det eneste Princip, ved hvilket Indsamlingen kan virkeliggøres. Lad derfor alle de Rige og alle, som kunne være behjælpelige med Opbyggelsen af denne Stad, berede sig til uden Opsættelse at styrke vore Hænder og hjælpe os til at tilvejebringe de Helliges Lyksalighed. Disse Ting kunne ikke for meget indprentes paa de Helliges Sind, og det paalægges herved Ældsterne at proklamere dette overalt i den hele Verden, hvor Hellige bo, og dette er i Overensstemmelse med de Instrukser, vi have modtaget fra Herren."

Dette viser da, at Herren befalede de „adspredte Hellige" at samles til Nauvoo og til Hancock County, Illinois. Det er overflødigt at bemærke, at alle de trofaste Sidste-Dages Hellige adløde denne Befaling, hvorfor ogsaa de trofaste Hellige og et stort Flertal af dem snart bleve samlede i Nauvoo. I samme Aargang Side 434 finde vi en anden Proklamation til de „adspredte Hellige", undertegnet af Joseph Smith, i hvilken han siger:

„Det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, bekymrede for at tilvejebringe Kirkens Udvikling og Fremgang, anser det som sin Pligt at kalde paa alle de Hellige, som bo udenfor dette County, at gøre Forberedelser til at komme herind uden Ophold. Dette er af største Vigtighed og burde tages til Følge af alle, som føle Interesse i dette, som er Zions Hjørnesten. Templet maa bygges her, Universitetet oprettes med andre Bygningsværker, nødvendige til Forfremmelsen af det store Sidste-Dages Værk, hviket kan udføres alene ved at samle Foretagsomhed og Energi. Lad det derfor blive forstaaet, at alle Stave, med Undtagelse af disse i dette County og i Lee County, Iowa, ere opløste, og det paalægges de Hellige at bosætte sig i County ligesaa hurtig, som Omstændighederne ville tillade det."

Dette var 1841, og vi finde i nævnte Aargang Side 520 en Epistel fra de Tolv, tilstillet de „adspredte Hellige", der lyder som følger:

Vi sige til alle Hellige, som ønske at gøre Himmelens Vilje, at staa op og ikke tøve, men komme her til Indsamlingsstedet saa hurtigt som muligt, thi Tiden nærmer sig hurtig, at de Hellige ville have Aarsag til at angre, at de saa længe have undladt at samles tilsammen og staa i hellige Steder for at oppebie de frygtelige Tildragelser, hvilke ville overrumple Jordens Nationer. Det bør erindres, at i nylig udsendte Kommunikationer fra det Første Præsidentskab er det bleven meddelt, at alle Samlingssteder ere ophørte med Undtagelse af Hancock County, Illinois, og Sarahemla i Lee County, Iowa Territory, beliggende lige overfor Nauvoo."

Ved en Konference, der afholdtes i Oktober 1841, blev Kirkens Fællesskab frataget Almon W. Babbitt, fordi han havde overtalt Hellige, som emigrerede til Nauvoo, til at standse og opbygge Kirtland, og dette hans Forhold skulde vedvare, som Protokollen viser, „indtil han havde givet Satisfaktion". Dette viser altsaa, af hvor stor Vigtighed Lærdommen om Indsamling var. Derfor var ogsaa den betydeligste Del af de Sidste-Dages Hellige bosat i og omkring Nauvoo ved Profetens Martyrdød.

Dernæst er det rigtigt at bevise, at de Sidste-Dages Hellige opholdt og anerkendte Brigham Young og de Tolv som deres Leder. Den 8. August, lige efter Martyrdommen, afholdtes en Special-Konference i Nauvoo, hvor saavel Sidney Rigdons som de Tolv Apostles Fordring angaaende Ledelsen af Kirken vare fremlagte, for at Folket kunde træffe Afgørelsen ved Stemmeafgivning. Idet Brigham Young talede til Folket, sagde han:

„Jeg spørger eder som et Kvorum: Ville I have Broder Rigdon til eders Leder, eders Vejviser og Talsmand? . . . Præsident Rigdon ønsker, at jeg vil fremlægge et andet Spørgsmaal først, og det er: Vil Kirken have, og er det dens eneste Ønske at anerkende og understøtte, de Tolv som det Første Præsidentskab for dette Folk? . . . Alle, som ere enige heri i alle Kirkens Forsamlinger, maa vise det ved at opløfte deres højre Haand. (Herpaa gaves et enstemmigt Votum.) Dersom her er nogen, som har noget herimod, og som ikke ønsker de Tolv til at præsidere, da maa de opløfte deres Haand paa lignende Maade. (Ingen Haand raktes op.) Det andet Spørgsmaal var som Følge deraf overflødigt." (Se History of the Church, 8. Aug. 1844.)

I Generalkonferencen, der afholdtes den paafølgende Oktober, bleve Apostlene ligeledes anerkendte ved Kirkens enstemmige Votum til at være det præsiderende Kvorum og Kirkens Første Præsidentskab. (Se Times and Seasons 5. Aarg. Side 692.) Erindre derfor, at dette var afgjort med de Helliges enstemmige Bifald. Ved Udvandringen fra Nauvoo forbleve altsaa disse Hellige, som vare den største Part af Kirken, trofaste Tilhængere af de Tolv Apostle.

Guvernør Thomas Ford siger i sin „History of Illinois", at der i 1846 var 16,000 Kirkemedlemmer med de Tolv paa Iowas Sletter, medens de 1,000, som bleve tilbage, vare en lille Levning, der ikke havde været i Stand til at sælge deres Ejendele og komme bort derfra. (Se History of „Reorganized" Church 3. Kap. Side 164.) Og denne Levning fulgte efter, saa snart den kunde.

Ved Folketællingen i 1850, tre Aar efter Ankomsten til Saltsø-Dalen, finde vi, at Utahs Indbyggerantal var 11,380, og at alle vare Mormoner; samme Aar udgjorde Folkemængden i Pattawattomie County, Iowa, 7,828, som alle vare Mormoner eller Sidste-Dages Hellige i Kanesville. Heraf se vi, at 19,208 Medlemmer af Kirken, som havde fulgt Præsident Brigham Young ved Uddrivelsen fra Nauvoo, vare bosatte paa disse to Steder. Og det er ikke Alt; der var andre Steder, som Garden Grove, Mount Pisgale, St. Louis med flere Steder, hvor midlertidige Opholdssteder for de Hellige vare anlagte; men ogsaa herfra samledes de senere til Utah. Det viser sig saaledes, at omtrent samtlige Medlemmer, som tilhørte Kirken i 1844, havde fulgt Brigham Young og de Tolv.

Af de følgende Tal fremgaar det, at Kirken heller ikke var „truet med Opløsning" — jeg har ikke ved Haanden Kirkens Forøgelse i de Forenede Stater; men for Englands Vedkommende var den som følger: I 1844 udgjorde Medlemsantallel 7,797. Seks Aar efter Martyrdommen — i December 1850 — var Medlemsantallet steget til 30,747. Dette synes ikke at tyde paa Opløsning eller Frafald.

Hvem forsagede Kirken?

Det er ikke min Hensigt at ville paastaa, at der intet Frafald fandt Sted ved Profetens Død og Uddrivelsen fra Nauvoo; der var mange, som forsagede Kirken, men i Sammenligning med hele Kirkens Medlemsantal vare de kun faa. Hvem vare de? Var det de trofaste Hellige, som forlode Kirken ved den Tid? Var det dem, som vovede deres Liv, og som bleve skudte sammen med Profeten og Patriarken, der forsagede Kirken, eller var det dem, der havde Evangeliet rodfæstet i deres Hjerte, der vendte sig bort fra Kirken? Hvem var det da, som forlode Sandheden? Jeg vil fortælle eder det. I Parablen om Sædemanden sagde Frelseren:

„Se, en Sædemand gik ud at saa, og idet han saaede, faldt Noget ved Vejen, og Fuglene kom og aad det op; men Noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord, og det voksede snart op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det; men Noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte det."

Da Jesus forklarede denne Parabel, sagde han:

„Men det, som er saaet paa Stengrund, er den, som hører Ordet og annammer det straks med Glæde, men han har ikke Rod i sig og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel og Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han straks."

Denne Slags var det, som forsagede Kirken under Uddrivelserne fra Nauvoo — ikke de Trofaste, som vare blevne prøvede og ikke fundne for lette, og som havde et urokkeligt Vidnesbyrd om Sandheden.

Lad os dernæst se, hvad General Thomas L. Kane siger angaaende denne Genstand. Han besøgte Nauvoo ved denne Tid og saa Zions Lejr. I sit Postskript til anden Udgave af sin Lekture „The Mormons" siger han paa Side 86:

„Mormonerne, som jeg saa dem, vare om end en Majoritet, saa dog kun en Del af Kirken, som den florerede i Illinois. Medens Forfølgelserne triumferede der, og der ikke var levnet de trofaste Tilhængere andet Valg end at flygte fra Ægypten og ud i Ørkenen, som vi ville udtrykke det, forlode deres Godvejrs-Venner dem . . . Saaledes ere Mormonerne blevne knuste og sigtede i Lidelser og Genvordigheder. Deres beregnende Ledere have overgivet dem til deres ublide Skæbne, medens de selv søgte deres Lykke andetsteds. De, som ere levnede af de gamle Tilhængere, ere Massen, altid ærlige i det Hele og hengivne og oprigtige selv i Vildfarelser, og deres Ledere ere nogle faa, prøvede Mænd, som ikke ere indviede i Synagogens Intriger, og som have udført større Tjenester, end de have modtaget Godtgørelse for. Det var de Mænd, som jeg saa paa Prærien, delende Sorg med de Sørgende og Fattigdom med de Fattige. Høvdingen for dem alle var en Mand med de mest sjældne naturlige Begavelser, og de have hans mesterlige Ledelse at takke for deres nuværende Trivsel. Han kørte sine egne Okser, medens han bar sit syge Barn i sine Arme." (Brigham Young.)

Saa komme vi til Sidney Rigdons Beretning. Han var en af dem, der forsagede Kirken. I hans „Messenger and Advocate" for Juni 1846, Side 474—75, læses følgende:

„Deres Lejr (Pionerernes) er i den vestlige Del af Iowa, omtrent 200 Mile vest for Nauvoo. Deres Stilling er, efter hvad der er os meddelt, saa ussel, som den vel kan blive. Den Forsyning af Fødemidler, de førte med sig, er reduceret saa meget, at de hverken kunne komme videre eller vende tilbage. De befinde sig der uden andet Ly end Telte og Vogne, og Teltene ere saa medtagne, at de ikke kunne holde den Regn ude, som uden Ophold har strømmet ned, siden de slog Lejr der. I denne frygtelige Stilling kan man finde den Gamle og den Svage samt Moderen med sit spæde Barn. Da vor Meddeler forlod dem, var det deres Bestemmelse at indhegne 300—400 Acre Land i den Hensigt at avle Korn til at bevare Livet. Det efterladte af deres Bohave, bestaaende af Senge og Sengklæder, sendes til Missouri for at ombyttes med Korn og Flæsk til Livets Ophold . . . Denne Young paastaar at være en Kristi Efterfølger og at staa i Kommunikation med Gud ved at modtage Aabenbaring fra ham; men hvor er han nu med sine Paastande? Ifølge vor Meddeler har han ført fra 800 til 1000 Mennesker dybt ind i Vildnisset, uden Føde og uden Husly, og ham selv som Dommer, uden Hensigt . . . En værre Tilstand af Elendighed er det umuligt at forestille sig. Vor Meddeler siger, at da han forlod dem der for tre Uger siden (og lad mig tilføje, at det af denne Beretning tydelig fremgaar, hvorfor han forlod dem), var der seks Tommer dybt Morads i og omkring Lejren, hvilket var foraarsaget ved den ustandselige Regn."

Jeg antager, at her er nogle tilstede denne Eftermiddag, som kunne fatte de Besværligheder og de haarde Prøver, som vore Pionerer maatte gennemgaa. Det var Noget, der prøvede Menneskers Sjæl, og kun de, der forbleve trofaste, kunde udholde det.

Jeg har saaledes nu bevist, at Majoriteten af de Sidste-Dages Hellige fulgte Præsident Brigham Young og forbleve tro i Kirken. Vi er-

holde en god Forstaaelse om det Antal, som spredtes, af det Vidnesbyrd, som William W. Blair giver.

Nogle Faa forenede sig med den „Omorganiserede".

Af Kirkemedlemmer, som vare i Fællesskab med Kirken i 1844—46, har den „omorganiserede" Kirke modtaget ikke flere, men maaske færre end 1000 Tilhængere, hvilket viser, at Frafaldet ikke var saa stort i 1844—46, som det er bleven sagt af Senatoren fra Michigan og af Medlemmer af den „omorganiserede" Kirke. Denne Paastand er baseret paa det Vidnesbyrd, som William W. Blair, et af den „omorganiserede" Kirkes oprindelige Medlemmer, aflagde i de Forenede Staters Appellations-Ret for Missouri vestlige Distrikt i 1894, i et Sagsanlæg, der vedrørte Ejendomsretten til Tempelgrunden, i Besiddelse af „Kristi Kirke", som ogsaa kaldes „Hedrickiter".

Hr. Blair, som i mange Aar var Medlem af den „omorganiserede" Kirkes Præsidentskab, erklærede i nævnte Ret, at 1000 var mulig et for højt anslaaet Antal af de Medlemmer i hans Kirke, der tidligere havde tilhørt den oprindelige Kirke. Han vilde „henholdsvis sige", at 1000 vare maaske lidt for mange. (Se Record Side 180—181.)

(Fortsættes.)

Tankesprog.

I Kampens Stund at staa foruden Ven,
Det kan den gæveste, den bedste hænde;
Men han er dog en Krøsus imod den,
Der ikke har saa meget som en Fjende.

At finde hinanden, mens Sjælen er ung,
Og følges til Alderdoms Dage,
Naar Vejen er let, og naar Vejen er tung,
Tilsammen med Smil den at drage,
Hvor findes i Verden for tvende
En Lod, som kan lignes ved denne.

Ondskaben vinder sit Spil med Nag,
Og bitter er Slethedens Glæde.
Det skumle Øje, der haanler i Dag,
I Morgen vil bitterlig græde. (Ingemann.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 1. Oktober 1908.

„Mormonkirken" og den „omorganiserede Kirke"

I dette Nummer af „Stjernen" paabegynde vi i Oversættelse en Tale af Ældste Joseph F. Smith junior, der paa en klar og logisk Maade behandler Spørgsmaalet vedrørende Ægtheden af „Mormonkirken" kontra den „omorganiserede Kirke" eller „Josephiter", som sidstnævnte ogsaa er bleven kaldt; da begge disse Organisationer paastaa, at Profeten Joseph Smith har grundlagt dem, og begge sige sig at tro paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, er det af største Vigtighed at faa Klarhed over, hvilken af dem der er den ægte, eftersom de jo ikke begge kunne være det; saa vilde de ikke være to, men een.

Det har aldrig været vor Taktik eller vort System at angribe Anderledestroende for derved at fremme vor egen Propaganda; thi det, vi have at byde Menneskene, er Sandhed, og dens Principer af Lys og Liv ere uforenelige med ondskabsfulde og hensynsløse Angreb paa andre Sekter; men da nogle af „Josephit"-Missionærerne have gjort det til deres Opgave at opsøge Tilhængere af vort Samfund og Velyndere af vor Lære ene og alene i den Hensigt at bibringe dem falske og urigtige Fremstillinger af vore Lærdomspunkter, og da de tale nedsættende om vor Kirkes Ledere, angribe vore Motiver og beskylde os for Perversitet i udstrakt Maalestok, saa skylde vi os selv, vore Medlemmer og vore Venner at tage til Genmæle mod saadant moralsk Krybskytteri. Til Oplysning for dem, der ønske at kende Sandhed fra Vildfarelse og Lys fra Mørke, gengive vi derfor en systematisk og upartisk Belysning af begge Parters Paastand, og den betydeligste Del af Materialet hertil er taget fra Modpartiets egne Udsagn. Vi anbefale vore Læsere at følge Talen med Opmærksomhed, for at de derved kunne dømme for sig selv om, hvilket af de to Samfund der er ægte, „Josephiter" eller „Mormoner".

Efteraarskonferencen i Kristiania

tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 19. September Kl. $8^1/_2$ i Kirkens Missionshus, Osterhausgaden 27. Tilstede vare: Missionspræsident Søren Rasmussen, Lorentz Petersen, Præs. over Københavns Konference, Oluf J. Andersen, Skandinaviens Stjernes Oversætter, Alma B. Larsen, Præs. over Kristiania Konference, samt 30 omrejsende Ældster og mange Hellige og Venner.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Præs. Larsen og udtalte sin Tilfredshed over at se saa mange tilstede; han bød alle et hjerteligt Velkommen og aflagde derefter Rapport over det Arbejde, som Ældsterne havde udført siden sidst afholdte Konference; af denne fremgik følgende: 31 Missionærer i Konferencen, 11 Grene, 41,298 Fremmedes Huse besøgte, 51,306 Skrifter omdelte, 6,837 Evangelie-Samtaler, 6,189 Bøger omdelte, 590 Møder afholdte, 29 døbte og 7 Børn velsignede. Derpaa aflagde han Beretning over Konferencens Tilstand som et Hele; den var udmærket, og en god Aand raadede iblandt Missionærerne og de Hellige.

Følgende Ældster aflagde Rapport over de Grene, hvor de præsiderede, og bar Vidnesbyrd om Sandheden af det Budskab, de bragte: J. H. Berg fra Arendal, A. R. Christensen fra Christiansand, Jacob Petersen fra Skien, O. F. Christensen fra Larvik, Nephi Christensen fra Tønsberg, Rasmus Johnson fra Drammen og H. Danielsen fra Hamar.

Ældste Oluf J. Andersen udtalte sin Glæde over den Lejlighed, han havde til at gense sin Fødeby efter et Tidsrum af 34 Aar; han følte sig lykkelig ved atter at kunne opløfte sin Røst for Sandhedens Sag i Osterhausgaden 27 og var evigt taknemlig til Gud, som havde bevaret ham i Troen de sidste 43 Aar, i hvilke han havde været Medlem af Kirken. Han dvælede i Korthed ved de mange Velsignelser, der blive den trofaste Hellige til Del, som har ofret sig selv med sin Tid, sine Evner og Midler i Evangeliets Tjeneste og i Ydmyghed efterlevet dets Principer.

Missionspræs. Søren Rasmussen var særdeles glad ved paany at have Lejlighed til at mødes med de Hellige i Kristiania til Konference; han udtalte sin Paaskønnelse af det store og gode Arbejde, som Ældsterne havde udført i det forløbne Halvaar, og omtalte de rige Velsignelser, der vilde følge overalt, hvor Ældsternes Virksomhed var naaet hen. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference, der aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præs. A. B. Larsen bød alle de Tilstedeværende et hjerteligt Velkommen og aflagde Rapport over Skolernes statistiske og financielle Stilling; af denne fremgik det, at der i Konferencen er seks Skoler med 25 Funktionærer, 36 Lærere, 355 Elever og et samlet Hele af 416 Medlemmer. I det forløbne Halvaar var der afholdt 91 Skolemøder, og Virksomheden var særdeles tilfredsstillende; dette bekræftedes af dem, der derefter afgave Beretning over de respektive Skolers Tilstand, nemlig: M. Halvorsen, Fredriksstad; A. Nielsen, Fredrikshald; A. Jensen, Larvik, og A. O. Indgerd, Kristiania.

Kristiania Skole udførte derpaa et meget interessant Program, hvilket fremviste et udmærket Arbejde baade fra Lærere og Elever.

Præs. Lorentz Petersen fra København sagde, at han havde lyttet med megen Interesse til det udførte Program; han talte derefter om de store Velsignelser, der følge det velsignede Arbejde.

Ældste Oluf J. Andersen fremsatte nogle interessante og passende Bemærkninger; han opmuntrede saavel Lærere som Elever og udtalte, at Søndagsskolens Gerning maatte sættes i Klasse med det bedste Arbejde, der udføres i Kirken.

Missionspræs. Søren Rasmussen udtrykte sin særdeles Glæde og Tilfredshed med det, som Skolerne havde udført, og opmuntrede til fortsat Flid. Han mindede om de herlige Muligheder, det giver vore Børn, hvis de paa en passende Maade undervises i Evangeliets Sandheder.

Til Slutning dvælede Præs. A. B. Larsen ved Vigtigheden af at efterleve Visdomsordet og de Velsignelser, der følge samme. Søndagsskole-Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Halvaarskonferencen fortsattes Eftermiddag Kl. 2. Den aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter der blev aflagt Rapporter over Grenenes Stilling som følger: H. O. Olsen, Moss; Ole Gulbransen, Fredriksstad; Søren Christiansen, Fredrikshald, og James Ware, Kristiania.

Efter at Koret havde sunget, bar følgende Ældster et trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og den store Glæde, de havde nydt ved at virke for deres Medmenneskers Frelse: Ole E. Olsen, O. E. Johnsen og Lars J. Halling junior.

Missionspræs. Søren Rasmussen fremstod derefter og forklarede Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring i Lighed med, hvad de gamle Hellige havde; uden en saadan kunde der ingen Fuldmagt og Myndighed være paa Jorden til at forrette Evangeliets Ordinancer i Jesu Navn, men den vilde falde magtesløs til Jorden.

Præs. A. B. Larsen dvælede ved de Velsignelser, der følge et rent og gudhengivent Liv og Levnet; hvis vi efterleve en højere Lov, ville vi ogsaa opnaa en højere Herlighed. Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Aftenen Kl. 7 fortsattes Konferencen med Sang og Bøn. Præs. Lorentz Petersen var den første Taler; han omtalte det almindelige Frafald, der fandt Sted i den første kristne Kirke, og den deraf følgende Nødvendighed af ny Aabenbaring. Derefter dvælede han ved det Mod og den Uforfærdethed, der i vore Dage kræves for at antage denne upopulære Tro og Religion.

Koret sang derpaa et smukt Numer, hvorefter Ældste Oluf J. Andersen fremstod og sagde, at han var taknemlig for den Undervisning i den lutherske Lære, som han i sin Ungdom havde modtaget i Skolerne i denne Stad; meget af det var nemlig den rene og uforfalskede Sandhed, og det havde været ham til Nytte gennem hele Livet; men endnu mere taknemlig følte han sig for det store Lys og den levende Tro, han

havde annammet, da han kun 16 Aar gammel til Trods for Forældre og Slægtninge annammede Evangeliets frelsende Principer ved Daab, og det havde altid været ham en Glæde og Tilfredshed at forsvare Sandheden og proklamere Nødvendigheden af ny Aabenbaring for Menneskeslægtens Frelse og Guds Riges Oprettelse inden Frelserens anden og herlige Genkomst.

Efter at Broder Otto Bruun havde udført en fin Violinsolo, fremstod Missionspræs. Søren Rasmussen og forklarede i et klart og tydeligt Foredrag nogle af de altomfattende Følger af Genløsningsværket og Forsoningen ved vor Frelsers, Jesu Kristi Lidelse og Død; en af Universalfølgerne var Opstandelsen, der var tilvejebragt for alle Adams Efterkommere, uanset deres Tro eller Vantro; men vor egen personlige Salighed afhænger af os selv, om vi ville vise Lydighed mod Evangeliets tydelige og simple Forskrifter, og i denne Hensigt har Gud i vore Dage paany udsendt sine bemyndigede Tjenere til Jordens Nationer; de, som lytte til Budskabet, ville nyde de lovede Velsignelser, medens de, der forkaste det, ville fornemme Følgerne i sin Tid. Han formanede og opmuntrede derefter de Hellige til Ydmyghed, Agtpaagivenhed og et gudeligt Levnet, saa at de maatte gøres skikkede til de Velsignelser, som en barmhjærtig og kærlig Fader saa gerne vil udøse over alle dem, som elske ham og ære hans Navn.

Mødet hævedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Mandag Morgen Kl. 10 afholdtes et meget interessant Præstedømsmøde, hvor hver enkelt Ældste afgav Beretning om sit personlige Arbejde; alle følte vel ved, hvad de havde udført, og de vidste, at Herren havde antaget deres Bestræbelser, om end Frugterne tilsyneladende vare smaa. Ældsterne meddelte ogsaa mange interessante Erfaringer og Oplevelser, som det var baade opmuntrende og styrkende at lytte til. Instrukser og Opmuntring blev derefter givet af Præs. Alma B. Larsen, Præs. Lorentz Petersen, Ældste Oluf J. Andersen og Missionspræsident Søren Rasmussen, og hvert Hjerte var fyldt med Fryd og Glæde fra Begyndelsen til Enden af det 5 Timer lange Møde.

Mandag Aften afholdtes Sakramentmøde, og inden det hellige Maaltid blev uddelt, forklarede Ældste H. O. Poulsen dets Betydning og formanede Enhver til at prøve sig selv, at vi ej skulde nyde det uværdig. Derefter bleve saavel Generalautoriteterne som de lokale Autoriteter foreslaaede til at opholdes i de Helliges Tillid, Tro og Bønner, og Alt blev enstemmigt vedtaget. Derpaa oplæstes Ældsternes Beskikkelser til deres respektive Missionsmarker; den, hvis Navn er nævnet først, er præsiderende eller Forstander i det paagældende Distrikt: Alma B. Larsen, Præs. over Kristiania Konference; Henry O. Poulsen, Sekretær og arbejdende Ældste i Kristiania Gren, ligeledes Ældsterne James R. Ware, O. E. Johnsen, H. E. Aamodt og James Jensen; Drammen: Rasmus

Johnsen, J. H. Berg, Nephi W. Hansen og P. K. Nielsen; Tønsberg: Nephi Christensen og C. N. Skanchy; Larvik: O. J. Christensen og Lester J. Nielsen; Skien: Jacob Petersen og C. O. Petersen; Arendal: A. R. Christensen og H. J. Hansen; Christiansand: Alf C. Sørensen og W. A. Jørgensen; Moss: Henry O. Olsen og J. C. Torkelsen; Fredriksstad: Ole Gulbransen, Joseph H. Johnsen og Aurelius Thoresen; Fredrikshald: Søren Christiansen og Oliver A. Hansen; Hamar: H. Danielsen og O. E. Olsen.

Lars J. Halling blev forflyttet fra Kristiania Konference til Aalborg Konference. Orson W. Gundersen blev løst med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Oluf J. Andersen fortalte derefter paa en meget interessant Maade nogle af de karakteristiske Tildragelser, som fandt Sted i tidligere Dage ved Evangeliets Indførelse i Kristiania i 50-Aarene, om hvordan Herren oprejste Mænd iblandt Befolkningen, der aabnede deres Døre og Hjerter for Herrens Tjenere, og om hvordan det Sennepskorn, der den Gang blev saaet under de mest ugunstige Forhold, i Dag er vokset op til et saa stort og triveligt Træ som Kristiania Menighed og de øvrige Konferencer og Grene i Norges Land. Han opmuntrede de unge Missionærer til ufortrødent fortsat Arbejde, saa at de, naar Dagen kommer, at de kunne gaa hjem, da maa skue tilbage med Glæde og Tilfredshed paa deres Gerning. Han opmuntrede ogsaa de Hellige til at opfylde alle de Pligter, de vare bekendte med, blandt dem Tiendeloven o. s. v.

Missionspræs. Søren Rasmussen foreholdt de Hellige Nødvendigheden af at holde og efterleve Visdomsordet, som Gud har givet sine Børn i de sidste Dage til deres timelige og aandelige Gavn og Gode; hvis vi vise Tro ved Lydighed dertil, ville de lovede Velsignelser ikke udeblive. Han viste ogsaa klart og kraftigt Vigtigheden af at opholde Ældsterne og hele Guds arbejdende Præstedømme i Tro og Tillid og formanede de Hellige til at være Et i alle Bestræbelser og Interesser; deri bestaar netop vor Fremgang og Styrke. Da det mulig var den sidste halvaarlige Konference, han havde Lejlighed til at overvære i Norge, takkede han de Hellige hjerteligt for al den Glæde, han havde nydt i sin Virksomhed i Kristiania Konference, baade som Præsident over den og senere som Missionspræsident; han formanede alle og enhver til at holde sig ubesmittet fra Verden og dens Synder, saa at vi maa naa det Maal, vi søge. Han takkede ogsaa hjerteligt Sangkoret med Br. O. E. Johnson som Leder for den dejlige og inspirerende Musik, det havde ydet ved alle Møderne, og nedbad Herrens Velsignelse over Forsamlingen.

Konferencepræs. Larsen takkede derpaa de Hellige og de mange Venner for den Interesse, de havde vist ved at møde til Konferencen. Han bad Gud velsigne Præs. Søren Rasmussen og de besøgende Brødre fra

København, Sangkoret og alle andre, som havde ydet Hjælp til at tilvejebringe en saadan Pintsefest som den, vi nu havde haft. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften Kl. $8^1/_2$ afholdtes den Kvindelige Hjælpeforenings Konference; af en samlet Rapport, som oplæstes af Præs. Larsen, fremgik det, at der i Konferencen fandtes seks organiserede Foreninger med 25 Funktionærer og 210 Medlemmer; 212 Møder vare afholdte.

Repræsentanter fra de respektive Foreninger afgave Rapporter, der alle fremviste en trivelig Forfatning.

Ældste Oluf J. Andersen benyttede derpaa en kort Tid til at tale om Kvindens store Mission i Kirke som i Stat, om hvordan hendes Indflydelse øves saavel paa Individer som paa Nationer fra Vuggen til Graven. Han formanede de Unge til at leve et rent og helligt Liv og at vurdere Dyd og Ære højere end Livet.

Missionspræs. Søren Rasmussen fortsatte med samme Emne og fremholdt det smukke og velsignede i at gøre godt ved at lindre Nød og Sorg og yde Hjælp til dem, der mulig ere svagere end vi. Da Profeten Joseph Smith organiserede den første Kvindelige Hjælpeforening i Kirken, var det med den Kundskab for Øje, at det vilde blive en af de største Faktorer i det Godes og Nobles Tjeneste og til Guds Riges Fremgang paa Jorden.

Præs. Larsen takkede derefter Søstrene for deres Flid og uegennyttige Arbejde og opmuntrede til fortsat Virksomhed. Efter paany at have takket alle dem, som havde deltaget i Forhandlingerne, og nedbedt Guds Fred og Velsignelse over Forsamlingen, erklærede han Konferencen for sluttet. Mødet endte med Sang og Bøn.

Fredagen før Konferencen gav Sangkoret om Aftenen en udmærket Koncert med et særdeles righoldigt Program, hvori baade Solister, Leder og det samlede Kor viste sig i deres Glans, og Dillettanterne ydede brillante Præstationer. Broder Otto Bruuns Violinsoloer vare fordringsløse, men fine og omhyggelige baade i Teknik og Klangfarve, og han fortjener baade Ros og Paaskønnelse for sit værdifulde Bidrag til Programmet.

Onsdag Aften gav Menigheden under Ledelse af Ungdomsforeningerne en vellykket festlig Sammenkomst til Ære for Ældsterne, der skulde afgaa til deres respektive Arbejdsmarker. Aftenen hengik med Sang, Musik, Oplæsninger, Recitationer, Monologer og Dialoger; Chokolade og Kage serveredes af ægte norske Jenter i Nationaldragter, og da ved Midnatstid Mødet sluttede, hørtes mangt et „Tak og Velsignelse for den herlige Tid, vi have nydt i Høstkonferencen i Kristiania".

Henry O. Poulsen,
Konferencens Sekretær.

Patriotisme og Hengivenhed for Fædrelandet og Guds Rige.

(Af John A. Olsen.)

Det er med Forundring, at en fremmed Rejsende i de skandinaviske Lande iagttager de norske Landmænds Vindskibelighed og Stræbsomhed for Livets Eksistens. Naar man i Norge betragter de store Strækninger af opdyrkede Marker, som for faa Aar tilbage ikke vare andet end en Sand-, Alkali-, nej, en Stenørken, men som nu repræsentere mange hundrede velstaaende Hjem med Vegetation, Kvæg, Faar, Geder og Heste samt solidt byggede Ud- og Vaaningshuse, da maa man beundre Landets Indbyggeres Taalmodighed, Stræbsomhed og Udholdenhed. Deres Patriotisme og Fædrelandskærlighed kender ikke Maal eller Grænse, lige meget hvor sparsomt Naturen end har uddelt Livets Bekvemmeligheder til dem.

Trænger man sig ind i den af Naturen mest forarmede Vraa, saa finder man Folket der end mere hengiven til den fattige, men om Sommeren sollyse og blomsterbestrøede Bjergegn, og Landets fornemste Nationalsang, „Ja vi elsker dette Landet", synges meget ofte af unge og gamle, men mest paa Nationens Festdage. Ved saadanne Lejligheder ses i enhver Bugt og paa hver en Høj, Slette og Ø, hvor Folk bo, det nationale Flag udfoldet som et Tegn paa deres Kærlighed til Fædrelandet.

Særlig ved at gennemrejse Stavanger Amt eller en Strækning deraf, kaldet Jæderen, som for nogle Aar siden ikke var andet end Sten, Morads og Moser, og som af Jæder-Banen paa en Strækning af kun 90 Kilometer gennemskæres af henimod 50 Tuneller i Bjerget, maa man beundre den Energi og Kraft, der er anvendt. Nu møder Øjet opdyrkede Marker, udlagte i mindre eller større Kvadrater, fra nogle Alen til flere Maal i Firkant. Folket der kunde med Rette kaldes Dynamit-Landmænd, eftersom mange af dem, navnlig i Vintertiden, sprænge og bortrydde Stene af alle Størrelser fra den øde Mark, og for at skaffe dem af Vejen danner man Hegn af dem, fra 4—8 Fods Bredde og flere Fod høje. Disse Folk ere ligesaa kendte med og vante til det omtalte Sprængstofs Kraft og Nytte, som Utahs Grubearbejdere ere med Sølv- og Guldminerne.

I Forbindelse med Stensprængninger forekommer der, hvor Landet er lavt og sumpet, ogsaa et meget møjsommeligt Dræningsarbejde, men alt dette overvindes ved en urokkelig Ihærdighed og Viljekraft, som de nøjsomme Nordmænd have faaet i Arv fra deres Forfædre.

Naar vi nu iagttage disse fysiske Anstrengelser for Tilværelsen og se, hvad der i timelig Retning kan udføres ved Tro og Flid, burde vi da ikke overtænke, om det ikke er lige saa væsentligt, at vi anvende vor

Tro og vore Anstrengelser paa det aandelige Omraade? Det meste af, hvad vi se og foretage os her i Verden, er kun midlertidigt og forgængeligt, men det aandelige, det, der kommer fra oven, bestaar evindelig.

Vi burde altid som Borgere af Guds Rige sætte al vor aandelige Patriotisme for Herrens Sag i praktisk Virksomhed.

Der kræves overhovedet en stor Tro og et urokkeligt Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed for at kunne holde ud i Prøvens og Modgangens Time, men naar disse Ting ere blevne den oprigtige Sandhedssøger tildelt, og han i Ydmyghed efter bedste Evne forsøger at frugtbargøre de Talenter, som Herren i sin Naade har anbetroet ham, da er der Intet i Verden, som kan rokke hans faste Overbevisning, og Herrens Byrde falder ham forholdsvis let.

Maatte det derfor være vor højeste og fornemste Opgave i Livet at sprænge, udrydde og bortfjerne alle aandelige Hindringer, som i Tanker, Ord og Gerninger saa ofte staa os i Vejen ved Udførelsen af vore Pligter. Maatte vi, som Sidste-Dages Hellige, skænke Guds Rige og hans Retfærdighed vor udelte Hengivenhed og Offervillighed; til Gengæld ville vi erfare, at Intet betaler sig bedre, og ingen Ting er mere tilfredsstillende end af ganske Hjærte at virke for Guds Riges Fremme. Og skulde vi i Prøvens Stund føle os svage og vaklende, lader os da i al Ydmyghed søge om Bistand og Kraft hos ham, som „ransager Hjærter og prøver Nyrer", og Hjælpen vil sikkerlig ikke udeblive. Jo mere vi virke for Guds Sag, desto mere føle vi, at vi ere i hans umiddelbare Nærhed, og hans Naade er os ny ved Dag og ved Nat; hans Aand bliver da vor stadige Vejleder paa vor Pilgrimsvandring gennem Livet, og tilsidst, efter endt Kamp og Strid, vil „Morgenstjernen oprinde i vore Hjærter".

Salem, Utah, i August 1908.

Tankesprog. Synden har mange Værktøj, og Løgnen er Skaftet, der passer til dem alle. *Oliver Wendell Holmes.*

— Store Sjæle ere altid lovlydige og ærbødige overfor deres Foresatte. De smaa ere de anderledes sindede. *Carlyle.*

— Jeg vil lytte til enhver Overbevisning, men hvad I end gøre, da vær saa venlig at beholde Tvivlen hos Eder selv. *Goethe.*

— Der er ingen Fortræffelighed uden udvist Flid; høje Opnaaelser komme ikke af sig selv. *T.*

— Det koster ofte mere at hævne en Uret end at taale den.

Værn de Umyndige.

Af Zakarias Nielsen.

Der lyder over Jord et Kald:
Værn om de umyndige Sjæle,
Værn dem, der staar saa let for Fald,
Og dem, der trædes med Hæle!
Hæv Barnets Hage med din Haand,
Se i det klare Øje,
Og lad din Aand med Barnets Aand
Til Frænde-Favntag sig bøje!

I Barnets Bryst du høre vil
Klange, vidunderlig danned',
Et fint og klingert Klokkespil
Med Mislydstoner iblandet,
Med tusind Varslers Vekselklang,
Mærket af Drift og Nemme
— Her er en Gerning for din Trang:
De fine Klokker at stemme.

Mod Harmoni gaar Barnets Krav,
Hjemmets lønlige Drømme.
Om hvert et Suk, hver Mislyd tav,
— Hvor vilde Jubelen strømme!
Kan du lette Andres Gang,
Lede mod Lykkens Tinder,
Des bedre Harmoni og Klang
Dit eget Klokkespil vinder.

Indhold:

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse 289
Tankesprog 295, 303
Redaktionelt:
„Mormonkirken" og den „omorganiserede" Kirke 296
Efteraarskonferencen i Kristiania . 296
Patriotisme og Hengivenhed for Fædrelandet og Guds Rige ... 302
Værn de Umyndige............ 304

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).